

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

AFTERSUN

Regne Unit, 2022

Direcció: Charlotte Wells

Guió: Charlotte Wells

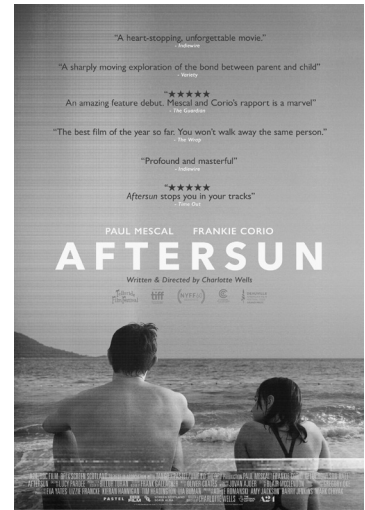
Intèrprets: Paul Mescal,
Francesca Corio, Celia Rowson-
Hall, Kayleigh Coleman

Durada: 94 min

Gènere: drama

Idioma: anglès

Data d'estrena: 16/12/2022

Un commovedor retrat sobre la memòria i la identitat personal

A finals dels anys noranta, la cineasta escocesa Charlotte Wells, que llavors tenia onze anys, va passar unes vacances d'estiu en un decadent resort de la costa turca amb el seu pare, al que pràcticament no veia a conseqüència del divorci ocorregut uns anys abans. D'aquest record autobiogràfic neix *Aftersun*, l'òpera prima de Wells que, de forma absolutament meritòria, s'ha convertit en una de les pel·lícules més premiades de la temporada. Des de la seva presentació mundial a la Setmana de la Crítica de Cannes, aquesta història íntima, increïblement detallista, progressivament emotiva i cinematogràficament brillant, ha anat incrementant el seu prestigi i el favor del públic fins a sonar també de forma insistent com una de les possibles sorpreses de cara als Oscars 2023.

Aftersun és un film d'aparent -només aparent- senzillesa. Però darrere aquesta capa de quotidianitat s'amaga una poderosa reflexió sobre la memòria, els lligams familiars i la percepció que tenim dels altres i com aquesta percepció és transformada pel pas del temps. Les primeres imatges de la pel·lícula són d'una gravació d'una càmera domèstica. Sophie (Frankie Corio, tot un descobriment) filma de manera desordenada i anàrquica al seu pare Calum (Paul Mescal) a l'habitació de l'hotel on passen uns dies de vacances en un resort de la Riviera de Turquia. Més tard, aquelles primeres imatges del film tornaran a aparèixer, però en aquest cas projectades en un petit televisor domèstic, en el vidre del qual veurem reflectida la imatge de la mateixa Sophie, ja adulta, vint anys més tard, just quan té la mateixa edat que tenia el seu pare quan aquelles imatges van ser filmades. Aquest joc metatextual, que anirà desenvolupant progressivament al llarg de tota la pel·lícula, li serveix a Charlotte Wells per establir una connexió emocional entre la Sophie que estava a punt d'abandonar la infància i la Sophie plenament adulta. Com veu una Sophie a l'altra i sobretot, quins són els records que les imatges projecten en ella d'una relació, que intuïm breu i truncada, amb el seu pare? Com s'ha construït la seva identitat a partir d'aquests records?

El gran mèrit de la pel·lícula de debut de Charlotte Wells es troba sobretot en la forma com treballa tot aquest material. En aquest sentit, *Aftersun* estableix constantment un joc de miralls en els quals es connecta aquesta imatge viscuda en contraposició amb la imatge recordada. Cada superfície, cada textura de la realitat -l'aigua de la piscina, un vidre de l'habitació, la pantalla del televisor, el mirall del bany, etc.- es rebel·la com

un objecte capaç de projectar la memòria emocional de la protagonista. Per aconseguir-ho, Wells captura la realitat amb una posada en escena elaboradíssima però absolutament tenyida d'aparent quotidianitat. Sorpren extraordinàriament la maduresa dels enquadraments, les brillants solucions visuals, el joc amb les textures formals, especialment si tenim en compte que estem davant d'una primera pel·lícula. Tot a *Aftersun* està mil·limètricament pensat, però sense que els espectadors ens adonem que ho està. A tot això no hi són alienes les fenomenals interpretacions de la debutant Frankie Corio i de Paul Mescal i la capacitat de Wells de treure tot el partit del decadent, retro i kitsch resort de vacances on passa gairebé tota la pel·lícula. En el darrer tram del film, Charlotte Wells transcendeix aquest virtuosisme formal per traslladar la seva obra cap a terrenys d'una gran profunditat emocional. *Aftersun* no és només un "coming of age" de la transició de la infància cap a l'edat adulta, sinó una obra que ens parla de com es construeix la nostra identitat individual. Com som i com hauríem pogut ser. I és un film que fa del misteri -és més el que intuïm que el que veiem-, del fora de camp, dels detalls, de la subtils dels gestos, un element capital. Tot allò que hem anat veient i que aparentment ha circulat per la pantalla anàrquicament, com a fragments inconnexos de les vacances d'un pare i la seva filla, de sobte va cobrant un progressiu sentit en el segment de tancament de la pel·lícula fins a culminar en l'extraordinària seqüència del ball amb la música de *Under pressure* de David Bowie i Queen. Sens dubte, és un dels moments cinematogràficament més potents de l'any, per l'elegància amb què connecta passat i present i per l'emotivitat que desprenen les imatges. Una d'aquelles seqüències que se't queden gravades per sempre més a la retina i que situen per mèrits propis a Charlotte Wells com un dels descobriments de la temporada.

Paco Vilallonga
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona